

Miroslav Liška – scénář k rozhlasové reportáži



Tento příběh vypráví o rodině pana Miroslava Lišky, Volyňských Češích, kteří se po válce přistěhovali do Libiny. Z Volyně utekli před komunistickou mocí a před vyvlastňováním půdy, tak zvanou kolektivizací. A bohužel s podobným osudem se museli potýkat i ve své staronové vlasti.

14:44 – 15:05

„Znárodnění, protože rodiče už měli jednu zkušenost, tak když přišla druhá, tak zrovna nadšení nebyli. Protože tam jim to sebrali, no a tady vlastně byli dva roky a přišlo něco podobného. Opět znárodnění.“

Komunisté donutili otce rodiny Jana Lišku ke vstupu do JZD.

16:08 – 16:30

„Napřed otec teda pod nátlakem tam vstoupil, ale za dva roky prostě vystoupil. A oni mu to pole dali na tak zvané Kamčatce. To je jak je televizní zesilovač,

jestli víte, kde to je, na takovém vysokém kopcu. To je asi tři a půl kilometru daleko. Takže než tam člověk došel, tak byl skoro unavený.“

Po vystoupení z družstva byla panu Liškovi přidělena jen část jeho pozemků. Komunisté si samozřejmě ponechali ty lépe situované. Po tomto kroku pana Lišky navíc přišly další restrikce ze strany státu, protože vláda chtěla veškeré soukromé zemědělství zlikvidovat.

17:32 – 17:56

„Musel dodávat třeba dvakrát až třikrát větší dodávky z výměry zemědělské půdy, jak zemědělský družstvo, jako daleko větší. Pokud se mu to nepodařilo splnit, tak třeba zakázali tak zvanou domácí zabíjačku. To je veprík, jo? A nikoho vcelku nezajímalo, jestliže třeba je tady ještě šest dětí.“

Tyhle všechny události měli samozřejmě vliv i na tu nejmladší generaci, na život samotných Liškových dětí. Jejich dětství bylo trochu odlišné od života jejich vrstevníků.

21:43 – 22:50

„My bysme si nejradiji třeba hráli s vrstevníky, a tak podobně. Jenomže jsme nemohli. My jsme prostě museli pomáhat jak jinak na tým statku. A to bylo jako hodně práce. Například řeknu, že někdo z dětí ráno vstal a šel pást krávy, prostě aby se pásly. Potom třeba o půl osmé někdo z rodičů přišel vystřídat. Potom rychle oblíct, přes pole rovnou ke škole. A já jsem si to zkracoval skutečně přes pole. Jenomže ono bylo po silném dešti. A já jsem měl takový boty obalený blátem. Tak jsem to před školou seškrabal. A ty boty jsem prostě zabalil do kusu papíru a vrazil jsem si je do tašky. A v ponožkách jsem vyběhl nahoru, protože jsem se za to samozřejmě styděl.“

Navrácení druhé části rodinných pozemků se bohužel otec Jan Liška nedožil. Ale jeho syn Miroslav Liška je pro svoji rodinu dostal zpět v restitucích po roce 1989. Přesto všechno si pan Liška uchovává kladný přístup k životu a řídí se tímto mottem.

39:38 – 39:46

„Životní motto? Aby moje děti a vnoučata byli zdraví a spokojení. To je moje životní motto.“